Ч. 103 Второк 11 (23) мая 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї: незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Чого хотять Німці?

Від кількох днів радили у Відни мужі довіря нїмецких партий опозицийних над тим, чого мають домагати ся в інтересі тих, котрих заступають в Раді державній, і уложили свої жаданя в одну велику проґраму, котра обнимає — як кажуть — 900 рядків друку, отже більше менше тілько, що можна би тою проґрамою задрукувати цілу нашу часопись. Жаданя тоті, чи нїби тота проґрама, ділять ся на три части: загальні жаданя, обнимаючі цїлу монархію, управильненє справи язикової і жаданя в кождім з країв коронних окремо. Здає ся лиш, що Галичину лишено на боцї, а то длятого, що тут зовсім инші відносини і нема Німців, котрі жили би тут окремо цїлими масами яко окрема народність краю. Була первісно гадка, щоби домагати ся вилученя Галичини з країв репрезентованих в Раді державній, але від тої гадки відступлено, а постановлено лиш, щоби Німцї в Австриї старали ся увільнити ся від впливу і майоризациї польских послів.

На початку сеї проґрами каже ся, що усуванє Німців після з гори обдуманого пляну і загроженє їх народного істнованя в Австриї спонукало до уложеня спільної проґрами, котрої будуть всї боронити до послїдної каплї крови. Дальше домагають ся Німцї, щоби правительство залишило дотеперішну практику і перестало вдоволяти неоправданим жаданям ненїмецких народів, зменшаючи права і привилеї нїмецкого народу. В виду тих неоправданих жадань правительство повинно стати строго на ґрунтї конституциї і не давати ненїмецким народам нїяких концесий, нїяких прав, крім тих, які дозваляє конституция.

Дальше говорить ся в проґрамі о знесеню §. 14 основних законів державних. Німцї домагають ся, щоби зі взгляду на сумний досьвід, який зроблено доси з тим параґрафом, зовсїм єго знесено, однакож признають правительству право видавати деякі закони в дорозї розпоряджень, скоро того вимагає конечна потреба. Дальше говорить ся о тїснїйших і тревалїйших відносинах угодових межи обома половинами держави і удержанє засади дуалїзму признає ся за конечну; о тїснїйшім союзї нїмецких країв монархії з нїмецким цїсарством і о сполученю держав середної Европи в цїли поборюваня заморскої конференциї і о установленю окремого орґану, котрийби завсїгди інформував правительство о потребах Німців та допильновував, щоби їм не діяла ся кривда.

В другій части проґрами суть сформуловані жаданя Німців в справі язиковій. Насамперед висказує ся жаданє законного управильненя справи язикової, знесеня розпоряджень язикових і признаня язика нїмецкого за загальний язик посередничаючий в державі. Язиком урядовим в цїлій державі в урядах державних як у внутрішній так і у внїшній службі має бути язик нїмецкий, з виїмкою італїяньских провінций, де язиком урядовим має бути язик італїяньский і Галичини, де має позістати в силї цїсарске розпоряджене з 1869 р.

Справа язикова в Чехії має бути управильнена законом. В краях, де проживають всїлякі народи, справа язикова має бути управильнена після потреби з увзглядненєм повної рівнорядности всїх язиків. Всї урядники державні мусять знати нїмецкий язик; іспити урядників судових, полїтичних, адвокатскі і нотарияльні мають робити ся в нїмецкім язицї. В урядах парохіяльних мають книги вести ся по нїмецки.

Третя часть проґрами містить в собі жаданя що до поодиноких країв коронних. Що до Буковини висказано переконанє, що язик нїмецкий єсть там від часу прилученя Буковини до Австриї звязею, яка сполучає тамошні народи і длятого дотеперішна практика язикова має там бути удержана. — Для Шлеска постановлено, що язиком урядовим у внутрішній службі має бути язик нїмецкий; всї книги публичні мають вести ся в нїмецкім язицї. Для мішаних округів, ческо-нїмецких, нїмецко-польских або ческо-польско-нїмецких постановлено, що поданя можна приймати в язицї ческім або польскім лиш тогди, коли знає ся, що вносячий подане не знає нїмецкого язика; від адвокатів і нотарів подань не нїмецких не можна приймати. При розправах зі сторонами, котрі не знають нїмецкого язика, треба послугувати ся славяньскими говорами, у всїх инших случаях уживати лиш нїмецкого язика. В округах мішаних можна списувати протоколи в тім язицї, в якім внесено подане: впрочім треба уживати нїмецкого язика. В школах на-

НОВИНА.

(З російского — І. Прочаева).

Була шеста година рано. Свист, що скликував робітників до фабрики, вже давно утих. Майстри також вже давно ставили ся на місци призначеня, однако ждали на діловодця, що мав їм роздати роботу, і сиділи тут балакаючи. Робітники, поділені на малі купки, лиш лїниво і неохоче перекидались короткими замітками. Деякі ще й доси не цїлком розрухали ся зі спу, инші були ще під впливом вчерашного похміля і якось не чули ся своїми; а всї були похмурі і невдоволені.

Робітники були по більшій части Росиянами; було між ними лиш трех Німців. Ті держали ся осторонь від Росиян, і постававши в найдальшім кутї комнати, вели між собою живу розмову.

Минуло яких пятнайцять або двайцять мінут. Діловодець не приходив, а робітники сиділи тут без роботи.

Нараз вбіг до комнати молодий паробок. Неучесаний і заспаний був очевидячки ще підпилий. Заспавши свист парової машини, прийшов пізнїйше до роботи.

— Хлопцї, скажу вам новину, лише послухайте! — крикнув голосно паробок і з триюмфом поглянув довкола себе по робітниках.

— Новину? Яку новину? — дали ся чути здивовані голоси робітників.

— Братя, вскорі виженуть від нас всїх Німців!

Робітники на ту несподївану вість лиш уста поотвирали.

— Виженуть їх? Що то значить?

— Проста річ.... Або не знаєш, як виганяє ся? Бере ся за обшивку, копне ся і скаже ся єму, аби собі ішов на чотири вітри....

Робітники дивили ся на себе недовіряючи.

— Кажеш, що виженуть їх від нас, з нашої фабрики? — спитав згодом один з робітників.

— Не з фабрики, брате, але з цілої Росиї; така річ!

— З цілої Росиї? — дивували ся слухачі ще більше. — Ну, пожди — а ти звідки то знаєш? Хто тобі такого наговорив?

— Хто? У нас мешкає студент, що платить нам за комнату півшеста рубля місячно.

— То й що з того?

— Вчера читав нам ґазету і казав, що лише що не видко указу, котрим вижене ся всїх Німців з наших сіл і міст. Підуть собі там, звідки прийшли.

Робітники розгорячили ся.

— А, указ!.... То инша річ.... Але чекай.... Чому попали Німцї нараз в таку неласку?

— Чому? Тому, що самі виганяють з свого краю всїх инших; тому мають бути вигнані з нашого краю всї до одного, так що й дух їх не запахне у нас.

Робітники знов дивували ся, але тепер недовіриє на лицях уступило найбільшій радости.

— Так має бути, братя! Так треба вступати ся за нашими!... Відтак буде у нас добробит — чути було радістні голоси між робітниками.

— Чекай — питав підвисшеним голосом один із слухачів. — Нїяк менї не може поміститн ся в голові, чому Німцї виганяють наших із свого краю? Що їм зробили? Чи там в чім провинились?

— Гм, чому... Тому! — почав пояснити той що приніс новину. — Трохи пожили ви у нас — казали Німцї до наших — всьому вже приглянули ся, а тепер можете собі іти, де хочете... То страшно, як немилосердно їх виганяють! Особливо люто обходять ся з Поляками, що вже від давна сидять по нїмецких містах... Прийде до котрого з них полїцийний урядник і строго єму прикаже, аби на другий день не було в містї і слїду по нїм. „Як того не зробиш — каже — заберу цїлий твій маєток, а тебе самого викину на улицю і пожену ще двайцять верств за граничні стовпи". Диви, які „нехристи".

В очах слухачів замиготїв огонь. Видко було, що оповіданє зробило на них глубоке враженє.

— Ах, то страшна річ, як чоловіка женуть так з місця на місце! Не один мав коровицю, коня, курку, безрогу; атжеж знаємо, що то господарство! Аж нараз збавлять єго всього, драби.... Але менї здає ся, що можна за таку річ жалувати ся в їхнїм урядї, инакше був би то розбій в білий день!

— Ага подавай жалобу! Що тобі поможе жалоба? Коли виданий такий приказ, можеш

родних на Шлеску мають обовязувати дотепе-рішні закони, але в середних школах з правом публичности язиком викладовим має бути нїмецкий язик.

Новинки.

Львів дня 23-го мая 1899.

— З львівскої аепархії. Презенту на Стрілків одержав о. Яросл. Лучаківский з Коростова. — Завідательства одержали оо.: Яросл. Гургула, завідатель Шумлян, завідательство в Чолганах; Теод. Дзьоба, сотрудник з Монастирця, завідательство тамже; Ом. Гавришо сотрудник з Бубнища, завідательство в Камени. — Парох. іспит конкурсовий відбуде ся в днях 27 і 28 червня с. р.

— Отворенє торговельної школи у Львові з новим шкільним роком 1899/900 робить правительство зависимим від сего, чи палата торговельна і рада міста Львова причинять ся до віднови будинку (женьскої семинариї) при ул. Скарбківскій. Палата торговельна призначила додатково на тую цїль 1000 зр., Видїл краєвий призначує 1000 зр., а коли і місто визначить субвенцию, то школа в вересни с. р. отворить ся.

— Важне для подорожуючих в Карпати. Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: В цїли побільшеня руху прогулькового до всхідних Бескидів, буде ся видавати в часї від 15 мая до 30 вересня 1899 карти поворотні II. і III. кляси, з 3-дневною важностию по цїнах знижених о 50% зі Львова, Стрия, Черновець, Коломиї, Станиславова, Тернополя (на Острів-Березовиця-Галич) і Потутор (на Галич) до всїх стаций лежачих на шляху Дора-Ворохта в слїдуючих днях і до слїдуючих поїздів особових: у Львові в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 317, 311 і 313 (поїзд ч. 313 не має в Станиславові безпосередного получення і буде ся видавати до згаданого поїзду карти лишень в часї від 1 червня до 15 вересня 1899), в недїлї і сьвята до поїзду ч. 317; в Стрию в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 1211 і 1219, в недїлї і сьвята до поїзду ч. 1211; в Чернівцях в Коломиї в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 318; в Станиславові в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом до поїзду ч. 3113 і 3111, в недїлї і сьвята до поїзду ч. 3115 і 3111; в Тернополи і Потуторах в кожду суботу і в день перед кождим сьвятом також в недїлї і сьвята до поїзду ч. 3311. Карти поворотні будуть ся видавати в сьвята римо-кат. і греко-кат. обряду.

— З товариства „Просьвіта". В місяци цьвітни с. р. подано до Намістництва донесеня о заснованю нових читалень „Просьвіти" в отсих 6 громадах: 1) в Довгій калуский, повіта калуского; 2) в Головчинцях, пов. залїщицкого; 3) в Тарасівцї і 4) в Лубянках (коло церкви) пов. збаражского; 5) в Кутах, пов. золочівского і 6) в Миклашеві, пов. львівского. — Всїх читалень „Просьвіти" заложених або закладаючих ся і до Намістництва зголошених з кінцем цьвітня с. р. було 771.

— Великий фестин в Перемишли в полученю з фантовою льотериєю на річ Бурси ім. сьв. О. Николая відбуде ся в Перемишли дня 4-го червня по полудни на Замковій горі. То оповіщенє най буде рівночасно і запрошенєм для всїх місцевих і замісцевих Русинів, котрі роздумавши в своїм патріотичнім серцю красну цїль фестину, як і добірну его проґраму, чей в вічевім числї прибудуть на той день до Перемишля, або звинять свою неприсутність осібним переказом (можна і фантом) під адресою: Бурса сьв. О. Николая в Перемишли.

— Мостовий сиґналїзатор. Страшна катастрофа, яка лучила ся перед двома роками під Коломиєю, найшла відгомін на поли технїки. В салї „Почтового клюбу" у Львові демонстрував на днях пан Корнило Корницкий, почтовий урядник, прилад власної видумки, який має хоронити подорожних перед катастрофами того рода. Є то „сиґналїзатор мостовий". Складає ся із зелїзних штаб, що йдуть попід шини і є застосовані при помочи системи друка (підойми). Коли міст вихилить ся понизше критичного свого пункту, штаби сиґналїзатора лучать ся до купи, алярмують електричні дзвінки на найблизшій стациї, та оповіщують таким чином о грізній зміні в конструкциї мосту. Конструкция того приладу проста та дешева, а прислуги еї для загальної охорони можуть бути великі, і компетентні особи висказують ся о нїм з великим признанєм.

— Огнї. В Ящуровій під Вадовицями, знищив огонь 2 стайнї, 2 возівнї, млин і шпіхлїр в дворі Тетшля. Уратовано лише живий інвентар, деякі рільничі машини і кілька повозок. Шкоду обчислюють на 20.000 зр.

— Дальша будова „Народного Дому" в Коломиї розпічнє ся десь при кінци мая с. р. Столець під дах майже вже цїлком готов. Сподївати ся належить, що до осени буде двоповерхний будинок стояти під дахом. Нехай тілько Русини поспішають з жертвами на цїль тої будови, щоби в осени слїдуючого року віддати дім до ужитку.

— Пригода з вовком. Дня 1-го мая вибрав ся різник Ноя Доннер з Турки до села Лосинця (віддаленого 7 кільометрів від Турки) до Іцка Файлера в цїли купна ялівки. Файлер мешкає близько лїса. Коли Доннер прийшов до него, застав его занятим при виношеню обірника зі стайнї, а не хотячи ему перешкаджати, удав ся до его хати змовити молитву. Ще не дійшов був до дверий хати, коли нараз побачив, як з лїса вибіг вовк і летїв просто на Іцка Файлера. Сей хотів сховати ся до стайнї, але побачивши, що его дїти бавлять ся на подвірю, станув до борби з вовком. Маючи в руках зелїзні ґралї, пхнув ними вовка в око і вибив око. Вовк залив ся кровію і перевернув ся. Але на крик Файлера вибігли з хати домівники з псом. Пес схватив вовка за хвіст, а за той час Доннер і паробок вирвали коли із штахет і почали ними обкладати вовка по лобі. Вовк упав на землю. Вже думано, що вовк погиб — але він нагло зірвав ся і знов кинув ся на Файлера. Почато вовка на ново окладати киями, аж пересьвідчено ся, що вже погиб. Забитого відвезено до ради повітової в Турцї і там відрізано ему ніс і знято з него его шубу.

— Вистава псів у Відни. Сими днями отворено виставу псів у Відни, що числить понад 400 штук песячого роду. Цїсарска менажерия в Шенбруні післала на сю виставу кілька хіньских псів, бурих кундисів о острозакінчених писках, з чорним язиком, та чорним піднебінєм, що зовуть ся „Хов, хов". Сї пси годують ся над берегами Жовтої Ріки в стадах як барани, а їх мясо належить до ласощів. До найдорозших псів на сїй виставі належать пси з гори сьв. Бернарда. Визначено нагороди в загальній сумі 2.000 зр., 70 дарунків та високе число медалїв.

подавати і пятьдесять жалоб, все таки нїчого не вдієш.

— Та правда, хлопцї, нїчого не вдієш.... Прокляті драби! — горячили ся робітники. — А як у нас розпаношили ся. Подивіть ся лиш, який кождий з них випасений, червоний! — говорив один з молодших і з ненавистию подивив ся в сторону, де сидїли Нїмцї і розмавляли між собою незнаним язиком.

— Ех, ви „фатерляндцї" — крикнув глумливо паробок. — Чуєте, як у вас обходять ся з нашими? А ви тут у нас як у Бога за дверми, жиєте просто як в раю.... Бодай ви пропали!

Нїмцї обернули ся в сторону бесїдника, змірили его від голови до ніг згірдним поглядом і не узнаючи его достойним нї одного слова відповіди, продовжали дальше свою розмову.

— Петре, ти правду кажеш о Нїмцях?— спитав ще раз один з робітників. — Не можу тому вірити; не дуриш?

— Дивний ти! Чогож би я мав дурити?

— Дай Боже милосердний, аби так було! Знаєте, братя, що би я тодї зробив? — почав тепер гордо говорити пересьвідчений скептик.

— Як лиш вийде такий указ о Нїмцях, побіжу сейчас до церкви і поставлю ось-таку сьвічку перед сьв. Николаєм! — говорив паробок показуючи розпростертими руками величину сьвічки.

Робітники почали ся сьміяти.

— Знаєте що, хлопцї! — крикнув робітник, що тїшив ся між своїми повагою задля різькости і сьміливости. Чи не випитиб нам по чарцї задля такої радости? Як гадаєте?

— А що-ж, і справдї варта би так зробити — дали ся чути заохочуючі голоси. — Кілька чарок годило-б ся випити....

— То ходїм до коршми!

— Ба, але діловодця лише що не видко!

— Ех, дурниця! Заки прийде збігнемо ся ще й пять разів! Або то далеко до коршми?... Випємо чим скорше дві або три склянки і назад! — доказував проводатор.

— Ну добре, то ходїм....

Робітники, в числї шістьох людий, весело вигинули з фабрики. Нїмцї глумливо сьміяли ся за ними, але лишились на місци.

Минула година, півтора, дві години. Наставник був вже давно в фабрицї і порозділював роботу. Праця йшла звичайним порядком; Нїмцї і прочі російскі робітники, що лишили ся у фабрицї, вже давно стояли кождий на своїм місци, аби чим скорше докінчити свій призділ та відтак заробити ще дещо крім того. Один з Нїмців, як лиш появив ся діловодець, побіг до него до канцеляриї і оповів ему о „буйних робітниках", що відгрожують ся вигнати всїх Нїмців з Росиї. Наставник лиш злобно усьміхнув ся, почувши оповіданє земляка.

Минула ще година і підхмелені робітники вернули з коршми. Наставник вскочив до робітнї з піною на устах.

— Проч, проч звідси! — закричав люто на робітників. — Бери собі свій пашпорт і щезай до чорта!

Робітники, хоч при горівцї виявляли незвичайну відвагу і присягали, що не піддадуть ся проклятому Нїмцеви, на вид грізного наставника налякали ся і мовчали. По якійсь хвили однакож почали декотрі з них оправдувати ся.

— Позвольте, Богдане Карловичу! За що виганяєте нас з фабрики? Як ми пропустили годину, завдайте нам яку кару, або що. Але так відразу виганяти ви нас не можете....

— Нї, нї.... Не потребую вашої кари.... Забирайте ся з фабрики! Нехай менї й слїду не буде по вас! — сварив дальше наставник.

Виновники бурили ся, але вскорі прикликано до фабрики домашну службу і поліциянта і ті стали викидати опірних.

— Га, га! Вигнати Нїмців! Ми вас скорше виженемо! — глумив ся наставник з прогнаних робітників, що під напором служби і поліциянта опинили ся вскорі на улици.

— Чекайте драби! — крикнув злістно один з робітників, коли за послїдним з них замкнули ся двері і заскреготав замок.

— Правда, скоро нас позбули ся! А всьому ти винен, Петре.... Видиш, щось нам наробив?

— Ги, чорт тут буде розумний з того всього — почав оправдувати ся Петро.

— Що-ж будемо тепер діяти, хлопцї? — відозвав ся один з робітників.

— Що будемо діяти? Най той дає раду, хто приніс ту славну новину.

Але Петро не знав нїякої ради; він лиш махнув рукою і поплів ся знов до коршми роздумувати над тим, як то склало ся, що замість, аби він мав виганяти, вигнали его.

ЩО ПЕРЕВАЖИТЬ?

Леґенда.

(З французкого — Анатоля Франса).

Матео Белїнцоні був одним з найзаможнїйших банкирів у Венеції. Его палата на Лїдо дорівнувала внїшною величавостию і красотою устроєня палатї дожів. Богато різьблені, рожаним деревом висаджувані човна спекулянта окружала опаска з золотої бляхи, а в середині були вистелені аксамітом умисне спроваджуваним в Іспанії.

Коли Матео показав ся на площі сьв. Марка і проходжував ся по нїй в товаристві свого спільника, відкривано голови, хребти згинали ся і хилили ся до землї чола всїх, бо банкир хоч був низького роду, мав безлїч золота. Кланяв ся ему і сам дожа Арменїґо,

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 21 мая. Жаданя німецких партий опозицийних не викликали в тутешних кругах політичних великого враженя. Кажуть, що мимо спільної проґрами нема згоди межи поодинокими німецкими партиями.

Будапешт 21 мая. Президент міністрів Сель виїхав разом з всіма членами кабінету до Відня на відкрите памятника Архікн. Альбрехта.

Чернівці 21 мая. Президент краю Бурґіньон зараз по своїм повороті з Відня виїхав до Ґураґумори, щоби особисто пересьвідчити ся о розмірах нещастя в наслідок огню.

Гаґа 21 мая. На другім засіданю мирової конференциї відчитано телеґрами з подякою від королевої Вільгельміни і від царя, і постановлено, що окреме бюро конференцийне має подавати комунікати до ґазет о нарадах конференциї.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

Рух поїздів зелізничних

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

поcп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/6 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·30	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

кланяли ся радні і кланяло ся всьо, що жило у Венециї.

В пристани снували ся его повні ґаляри, за его гроші вела Венеция, королева Адрийского моря, заввяту борбу з Ґенуою і за его гроші купувала невільників до весловання на военних кораблях.

В палаті Белінцонього на Лідо в великаньских зелізних скринях були всипані цекіни, в иншик, трохи менших, громадив перли і рубіни, шафіри і дияманти. Найкрасші Венецуянки снували ся то пішки, то дальше човнами поперед его палату, дожидаючи нетерпеливо, чи не зволить замітити котрої з них і узнати достойною своєї любови.

Лиш бідні не мали приступу до дому банкира. Два величезні пси, спроваджені з Далмациї, стерегли в день і в ночи дверий, кованих з зелізної решітки. Ласили ся і радістно витали панів і пані в шовкових одежах, але були неумолимі для нужди. І сам Матео цілком не розумів, чого бідні жиють на сьвіті. На злидарів дивив ся з погордою і обридженєм; служба усувала їх з его дороги криком, а часто і києм.

Однако милив би ся, хто би гадав, що Матео не був добродійний, що в его серци не було ні благороднійших чувств ні релігиї. Що день в церкві Сан Маврічіо лежав хрестом на холоднім каміннім помості і виповняв як найсовістнійше всі приписані обряди. Раз навіть прогнав, побивши добре, одного із своїх слугачих, вітця численної родини, лиш за те, що прихопив его був на горячім учинку, як їв мясо у великодну суботу.

Виставив монастир і кілька инших будинків, посправляв прехороші статуї на площах Венециї і завісив перед ними мідяні, золочені в огни і прекрасно різьблені ліхтарні. За то був любимцем товпи. Чув довкола слова, що лестили его гордість: то зробив Матео, то побудував славний банкир Белінцоні.

Однако де не міг числити на славу і оплески товпи, там був просто неумолимий.

Але раз, а то було в часї страшної джуми, що навістила Венецию, коли вертав з якогось пира, відступив від свого звичаю.

Трохи під впливом вина, трохи аби відпекати ся якоїсь вдови по померші на пошесть, що заступила ему з дїтьми дорогу, кинув їй золотого цекіна і не слухаючи благословеня, сховав ся за воротами своєї палати.

Ніхто не бачив милостині, ніхто не чув нещастної, як радістно крикнула, пригортаючи довкола себе дрібні діти: най тебе Бог благословить!

. . . .

Матео, як кождий чоловік без серця, був нужденним боягузом; гадка о смерти затроювала ему радість житя.

Одної ночи, коли лютила ся над Венецию буря, а море немов би хотіло затопити свою царицю, Матео, по кількох безсонних годинах, заспав вкінци утомлений.

В снї умер на пошесть і зараз якась тайна сила перенесла его через ліси, моря, скали і пропасти аж до величезних, марморних воріт, де глотили ся товпи людий.

В глубині подвіря, за воротами на підвисшеню два ангели держали золоті ваги. Архангел Гавриїл, з мечем в правій руці, доглядав важеня душ, котрі хотїли дістати ся до раю.

Серед товпи були царі в багряницях і коронах на голові, папи в богатих одежах, пані в шовках і золоті, духовні в червоних ризах побіч бідолах в лохмотю, вдів в чорних, витертих одїнях і сиріт, заморених голодом в житю.

Вкінци дотиснув ся і Матео до ваги. Станув на одній з них, а на другій уложено его добрі діла.

— Архангел Гавриїл поглянув глумливо на надутого банкира і сказав:

— Уступи иншим! Сам бачиш, що супротив твого грубого і тяжкого тіла, всї твої заслуги на другій вазі тілько значать, що перо, несене вітрами у воздусї.

— Але-ж я....

І почав вичисляти свої палати і статуї, паломництво до Палестини, свою побожність, задержуване постів і молитви та лежане хрестом на зимнім помості в Сан Маврічіо.

Архангел здвигнув плечима і відповів коротко:

— За мало!

Тоді наполоханий Матео пригадав собі ту вдову і золотого цекіна милостині....

— Я дав раз.... так, дав бідній вдові цекіна!

Роз'яснило ся лице ангела і велів зараз кинути золоту монету на вагу.

Цекін важив ледве кілька ґрамів золота. Але стало ся чудо, вага порушила ся. Матео пішов у гору, однако вказівка в середині не перехилила ся на другу сторону.

— Не хочу твоєї згуби — сказав тоді архангел Гавриїл — так, як вказує вага, не можу післати тебе ні до неба ні до чистилища. Той цекін, лише той один цекін хоронить тебе від пекольних мук. Іди звідси, вертай на землю і старай ся ще о такі цекіни — може переважать тебе.

. . . .

Коли настав погідний ранок, Матео Белінцоні пробудив ся щасливий, що то був лиш сон, і що ему Бог позволив жити ще на землі.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).